

Hāgas 1993.gada 29.maija

Konvencija par bērnu aizsardzību un sadarbību starpvalstu adopcijas jautājumos

Šīs konvencijas parakstītājvalstis,

atzīstot, ka savas personības pilnvērtīgai un harmoniskai attīstībai bērnam būtu jāaug ģimenē un laimes, mīlestības un izpratnes gaisotnē,

atgādinot, ka katrai valstij prioritārā kārtībā būtu jāveic attiecīgi pasākumi, lai nodrošinātu bērnam iespēju palikt savas izcelsmes ģimenes aprūpē,

atzīstot, ka starpvalstu adopcijas ceļā var nodrošināt pastāvīgas ģimenes priekšrocības bērnam, kam piemērota ģimene nav atrodama viņa vai viņas izcelsmes valstī,

pārliecībā par vajadzību veikt pasākumus, lai nodrošinātu to, ka starpvalstu adopcijas tiek veiktas atbilstoši bērna interesēm, ievērojot viņa vai viņas pamattiesības, un novērstu bērnu nolaupīšanu, tirdzniecību vai nelikumīgu pārvietošanu,

vēloties šajā jautājumā ieviest kopīgus noteikumus, ņemot vērā principus, kas noteikti starptautiskajos dokumentos, jo īpaši 1989.gada 20.novembra Apvienoto Nāciju Organizācijas konvencijā par bērna tiesībām un Apvienoto Nāciju Organizācijas deklarācijā par sociālajiem un juridiskajiem principiem attiecībā uz bērnu aizsardzību un labklājību ar īpašu norādi uz iekārtošanu adoptētāju aprūpē un vietējo un starptautisko adopciju (1986.gada 3.decembra Ģenerālās asamblejas rezolūcija 41/85),

ir vienojušās par šādiem noteikumiem —

I nodaļa. Konvencijas piemērošanas joma

1. pants

Šīs konvencijas mērķi ir:

- a) noteikt garantijas, lai nodrošinātu, ka starpvalstu adopcija tiek veikta atbilstoši bērna interesēm un ievērojot viņa vai viņas starptautiskajās tiesībās atzītās pamattiesības;
- b) līgumslēdzēju valstu starpā izveidot sadarbības sistēmu, lai nodrošinātu šo garantiju ievērošanu un tādējādi novērstu bērnu nolaupīšanu, tirdzniecību vai nelikumīgu pārvietošanu;
- c) nodrošināt, lai saskaņā ar šo konvenciju veiktās adopcijas tiktu atzītas līgumslēdzējās valstīs.

2. pants

(1) Šo konvenciju piemēro, ja bērns, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir vienā līgumslēdzējā valstī (“izcelsmes valsts”), ir ticis, tiek vai tiks pārvietots uz otru līgumslēdzēju valsti (“saņēmējvalsts”) vai nu pēc tam, kad viņu izcelsmes valstī ir adoptējuši laulātie vai persona, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir saņēmējvalstī, vai šādas adopcijas veikšanai saņēmējvalstī vai izcelsmes valstī.

(2) Šī konvencija attiecas tikai uz adopciju, kas rada pastāvīgas vecāku un bērnu attiecības.

3. pants

Šo konvenciju nepiemēro, ja 17. panta c) apakšpunktā minētās piekrišanas nav sniegtas līdz laikam, kad bērns ir sasniedzis astoņpadsmit gadu vecumu.

II nodaļa. Prasības starpvalstu adopcijai

4. pants

Adopciju saskaņā ar šo konvenciju veic tikai tad, ja izcelsmes valsts kompetentās iestādes

- a) ir atzinušas, ka bērns ir adoptējams;
- b) pēc tam, kad ir pienācīgi izskatītas iespējas bērna adopcijai izcelsmes valstī, ir atzinušas, ka bērna interesēm vislabāk atbilst starpvalstu adopcija;
- c) ir nodrošinājušas, ka
 - (1) ir veiktas vajadzīgās konsultācijas ar tām personām, organizācijām un iestādēm, kuru piekrišana ir vajadzīga adopcijai, un tām ir pienācīgi paziņots par viņu piekrišanas sekām, jo īpaši jautājumā par to, vai adopcija radīs vai neradīs tiesisko attiecību izbeigšanos starp bērnu un viņa vai viņas izcelsmes ģimeni,
 - (2) attiecīgās personas, organizācijas un iestādes ir brīvi devušas savu piekrišanu noteiktā juridiskā formā un to paudušas vai apliecinājušas rakstiski,
 - (3) piekrišana nav dota saistībā ar jebkāda veida maksājumu vai atlīdzību un tā nav atsaukta, un
 - (4) mātes piekrišana, ja tāda tiek pieprasīta, ir dota tikai pēc bērna piedzimšanas;
- d) ņemot vērā bērna vecumu un brieduma pakāpi, ir nodrošinājušas, ka
 - (1) ar viņu ir veiktas apspriedes un viņam vai viņai ir pienācīgi paziņots par adopcijas sekām un viņa vai viņas piekrišanu adopcijai gadījumā, ja šāda piekrišana tiek pieprasīta,
 - (2) ir ņemtas vērā bērna vēlmes un apsvērumi,
 - (3) bērna piekrišana adopcijai gadījumā, ja šāda piekrišana tiek pieprasīta, ir dota brīvi, noteiktā juridiskā formā un pausta vai apliecināta rakstiski, un
 - (4) šāda piekrišana nav dota saistībā ar jebkāda veida maksājumu vai atlīdzību.

5. pants

Adopciju saskaņā ar šo konvenciju veic tikai tad, ja saņēmējvalsts kompetentās iestādes

- a) ir atzinušas, ka iespējamie adoptētāji ir tiesīgi veikt adopciju un ir tam piemēroti;
- b) ir nodrošinājušas, ka ar iespējamajiem adoptētājiem ir veiktas vajadzīgās konsultācijas;
- c) ir atzinušas, ka bērnam ir vai būs atļauts ierasties un pastāvīgi uzturēties attiecīgajā valstī.

III nodaļa. Centrālās iestādes un oficiāli atzītās institūcijas

6. pants

- (1) Līgumslēdzēja valsts nozīmē centrālo iestādi, kas veic pienākumus, ko šādām iestādēm uzliek šī konvencija.
- (2) Federālās valstis, valstis ar vairākām tiesību sistēmām un valstis ar autonomām teritoriālajām vienībām drīkst nozīmēt vairākas centrālās iestādes un norādīt to funkciju apmēru attiecībā uz teritoriju vai personām. Ja kāda valsts ir nozīmējusi vairākas centrālās iestādes, tā norāda centrālo iestādi, kam ir adresējama jebkura sarakste un kas to nodod tālāk attiecīgajai centrālajai iestādei šajā valstī.

7. pants

- (1) Centrālās iestādes savstarpēji sadarbojas un veicina sadarbību starp savu valstu kompetentajām iestādēm bērnu aizsardzībā un citu šīs konvencijas mērķu sasniegšanai.
- (2) Tās tieši veic visus vajadzīgos pasākumus, lai
 - a) sniegtu informāciju par savu valstu likumiem attiecībā uz adopciju un citu vispārēja rakstura informāciju, piemēram, par statistiku un standarta veidlapām;
 - b) cita citu informētu par šīs konvencijas darbību un, cik vien iespējams, novērstu jebkādas šķēršļus tās piemērošanā.

8. pants

Centrālās iestādes tieši vai caur valsts iestādēm veic visus vajadzīgos pasākumus, lai novērstu nepamatotu finansiālu vai citu labumu gūšanu saistībā ar adopciju un atturētu no jebkādam darbībām, kas ir pretrunā ar šīs konvencijas mērķiem.

9. pants

Centrālās iestādes tieši vai ar valsts iestāžu vai citu savā valstī pienācīgi oficiāli atzītu institūciju starpniecību veic visus vajadzīgos pasākumus jo īpaši, lai

- a) ievāktu, saglabātu un apmainītos ar informāciju par bērna un iespējamo adoptētāju stāvokli, ciktāl tas ir vajadzīgs adopcijas īstenošanai;
- b) vienkāršotu adopcijas nokārtošanas procesus, tiem sekotu un tos paātrinātu;
- c) veicinātu adopcijas konsultāciju un pēcadopcijas dienestu izveidi savās valstīs;
- d) cita citai iesniegtu vispārējā novērtējuma ziņojumus par pieredzi saistībā ar starpvalstu adopciju;
- e) atbildētu, ciktāl to atļauj attiecīgās valsts tiesību akti, uz citu centrālo iestāžu vai valsts iestāžu pienācīgi pamatoti informācijas pieprasījumiem par konkrētu adopcijas gadījumu.

10. pants

Institūcijas kļūst un pastāv kā oficiāli atzītas, tikai ja apliecina spēju pienācīgi veikt tām uzticētos pienākumus.

11. pants

Oficiāli atzītā institūcija

- a) nodarbojas vienīgi ar bezpeļņas darbību atbilstoši oficiāli atzīstošās valsts kompetento iestāžu noteiktajiem nosacījumiem un ievērojot to noteiktos ierobežojumus;
- b) darbojas tādu personu vadībā un nodarbina tādas personas, kuras pēc savām ētiskajām īpašībām, izglītības vai pieredzes var veikt darbu starpvalstu adopcijas jomā;
- c) ir attiecīgās valsts kompetentu iestāžu pārraudzībā attiecībā uz to izveidi, darbību un finansiālo stāvokli.

12. pants

Institūcija, kas ir oficiāli atzīta vienā līgumslēdzējā valstī, drīkst darboties otrā līgumslēdzējā valstī tikai tad, ja to ir atļāvušas abu valstu kompetentās iestādes.

13. pants

Par centrālo iestāžu nozīmēšanu un vajadzības gadījumā par to funkciju apmēru, kā arī par oficiāli atzīto institūciju nosaukumiem un adresēm katra līgumslēdzēja valsts paziņo Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences pastāvīgajam birojam.

IV nodaļa. Procesuālās prasības starpvalstu adopcijai

14. pants

Personas, kas pastāvīgi dzīvo vienā līgumslēdzējā valstī un kas vēlas adoptēt bērnu, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir otrā līgumslēdzējā valstī, vēršas savas pastāvīgās dzīvesvietas valsts centrālajā iestādē.

15. pants

- (1) Ja saņēmējvalsts centrālā iestāde ir pārliecinājusies, ka pretendenti ir tiesīgi veikt adopciju un ir tam piemēroti, tā sagatavo ziņojumu, kurā ir ietvertas ziņas par viņu identitāti, tiesīgumu un piemērotību adopcijas veikšanai, personas datiem, ģimenes un medicīnisko vēsturi, sociālo vidi, adopcijas iemesliem, spēju uzņemties starpvalstu adopciju, kā arī to bērnu raksturojums, par kuriem viņi varētu rūpēties.
- (2) Tā nosūta ziņojumu izcelsmes valsts centrālajai iestādei.

16. pants

- (1) Ja izcelsmes valsts centrālā iestāde pārliecinās par to, ka bērns ir adoptējams, tā
- sagatavo ziņojumu, kurā ir ietvertas ziņas par viņa vai viņas identitāti, adoptējamību, personas, sociālās vides, ģimenes vēsturi, medicīnisko vēsturi, t.sk. bērna ģimenes medicīnisko vēsturi, un par jebkādam bērna īpašajām vajadzībām;
 - pieņācīgi apsver bērna audzināšanu un viņa vai viņas etnisko, reliģisko un kultūras izcelsmi;
 - nodrošina, ka piekrišanas ir iegūtas saskaņā ar 4. pantu;
 - nosaka, jo īpaši pamatojoties uz ziņojumiem par bērnu un iespējamajiem adoptētājiem, vai paredzētā iekārtošana atbilst bērna interesēm.
- (2) Tā nosūta saņēmējvalsts centrālajai iestādei savu ziņojumu par bērnu, pierādījumu tam, ka ir iegūtas vajadzīgās piekrišanas, un pamatojumu savam lēmumam par iekārtošanu, rūpējoties par to, lai netiktu izpausta mātes un tēva identitāte, ja izcelsmes valstī šīs identitātes nedrīkst izpaust.

17. pants

Jebkuru lēmumu par to, ka bērns būtu jāuztic iespējamajiem adoptētājiem, izcelsmes valstī var pieņemt tikai tad, ja

- šīs valsts centrālā iestāde ir nodrošinājusi iespējamo adoptētāju piekrišanu;
- saņēmējvalsts centrālā iestāde ir apstiprinājusi šādu lēmumu gadījumos, kad šādu apstiprinājumu pieprasa attiecīgās valsts tiesību akti vai izcelsmes valsts centrālā iestāde;
- abu valstu centrālās iestādes ir vienojušās par to, ka adopciju var turpināt;
- saskaņā ar 5. pantu ir noteikts, ka iespējamie adoptētāji ir tiesīgi veikt adopciju un ir tai piemēroti un bērnam ir vai būs atļauts ierasties un pastāvīgi uzturēties saņēmējvalstī.

18. pants

Abu valstu centrālās iestādes veic visus vajadzīgos pasākumus, lai iegūtu bērnam atļauju atstāt izcelsmes valsti un ierasties, un pastāvīgi uzturēties saņēmējvalstī.

19. pants

- Bērna pārvešanu uz saņēmējvalsti var veikt tikai tad, ja ir izpildītas 17. pantā noteiktās prasības.
- Abu valstu centrālās iestādes nodrošina, lai šī pārvešana notiktu drošos un pienācīgos apstākļos un, ja iespējams, adoptētāju vai iespējamo adoptētāju pavadībā.
- Ja bērna pārvešana nenotiek, 15. un 16. pantā minētos ziņojumus nosūta atpakaļ iestādēm, kuras tos ir iesniegušas.

20. pants

Centrālās iestādes cita citu informē par adopcijas gaitu un pasākumiem, kas veikti tās pabeigšanai, kā arī par iekārtošanas gaitu, ja ir noteikts pārbaudes laiks.

21. pants

(1) Ja adopcijai jānotiek pēc bērna pārvešanas uz saņēmējvalsti un attiecīgās valsts centrālā iestāde uzskata, ka turpmāka bērna iekārtošana pie iespējamajiem adoptētājiem neatbilst bērna interesēm, attiecīgā centrālā iestāde veic vajadzīgos pasākumus bērna aizsardzībai jo īpaši, lai

- a) nodrošinātu bērna atņemšanu iespējamajiem adoptētājiem un nodrošinātu īslaicīgu aprūpi;
 - b) konsultējoties ar izcelsmes valsts centrālo iestādi, nekavējoties noorganizētu jaunu bērna iekārtošanu, kam sekotu adopcija, vai, ja tas nav piemērojams, noorganizētu alternatīvu ilgstošu aprūpi; adopcija nenotiek, kamēr izcelsmes valsts centrālajai iestādei nav pienācīgi paziņots par jaunajiem iespējamajiem adoptētājiem;
 - c) izmantojot to kā galēju līdzekli, noorganizētu bērna atgriešanos, ja tas atbilst viņa vai viņas interesēm.
- (2) Jo īpaši ņemot vērā bērna vecumu un brieduma pakāpi, ar viņu konsultējas un vajadzības gadījumā iegūst viņa vai viņas piekrišanu attiecībā uz pasākumiem, kas jāveic saskaņā ar šo pantu.

22. pants

(1) Šajā nodaļā noteiktās centrālās iestādes funkcijas valsts iestādes vai saskaņā ar III nodaļu oficiāli atzītās institūcijas var veikt attiecīgās valsts tiesību aktu atļautajā apmērā.

(2) Jebkura līgumslēdzēja valsts var paziņot šīs konvencijas depozitārijam, ka centrālās iestādes funkcijas saskaņā ar 15. līdz 21. pantu attiecīgās valsts tiesību aktu atļautajā apmērā un tās kompetento iestāžu pārraudzībā var pildīt arī institūcijas vai personas, kas

- a) atbilst attiecīgās valsts izvirzītajām godīguma, profesionālās kompetences, pieredzes un atbildības prasībām;
- b) pēc savām ētiskajām īpašībām, izglītības vai pieredzes var veikt darbu starpvalstu adopcijas jomā.

(3) Līgumslēdzēja valsts, kas veic 2. punktā paredzēto paziņošanu, informē Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences pastāvīgo biroju par attiecīgo institūciju un personu vārdiem vai nosaukumiem un adresēm.

(4) Jebkura līgumslēdzēja valsts var paziņot šīs konvencijas depozitārijam, ka tādu bērnu adopciju, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir tās teritorijā, var veikt tikai gadījumā, ja centrālo iestāžu funkcijas tiek izpildītas saskaņā ar 1. punktu.

(5) Neatkarīgi no jebkura paziņojuma, kas sniegts saskaņā ar 2. punktu, 15. un 16. pantā paredzētos ziņojumus jebkurā gadījumā sagatavo centrālās iestādes vai citu saskaņā ar 1. punktu izveidotu iestāžu vai institūciju uzraudzībā.

V nodaļa. Adopcijas atzīšana un sekas

23. pants

(1) Adopcija, kuras veikšanu atbilstoši šai konvencijai ir apliecinājusi adopcijas valsts kompetentā iestāde, ir pēc likuma atzīstama citās līgumslēdzējās valstīs. Apliecībā norāda, kad un kas ir devis piekrišanas saskaņā ar 17. panta c) apakšpunktu.

(2) Šīs konvencijas parakstīšanas, ratificēšanas, pieņemšanas, apstiprināšanas laikā vai tai pievienojoties, katra līgumslēdzēja valsts paziņo konvencijas depozitārijam tās iestādes vai iestāžu identitāti un funkcijas, kas šajā valstī ir tiesīgas sniegt apliecinājumu. Tā paziņo depozitārijam arī par jebkurām izmaiņām šo iestāžu nozīmēšanā.

24. pants

Adopciju līgumslēdzējā valstī var neatzīt tikai tad, ja adopcija, ievērojot bērna intereses, ir kļajā pretrunā ar tās sabiedrisko kārtību.

25. pants

Jebkura līgumslēdzēja valsts var paziņot šīs konvencijas depozitārijam, ka tā neuzņemsies saistības atzīt, ievērojot šo konvenciju, tās adopcijas, kas ir veiktas saskaņā ar nolīgumu, kurš noslēgts, piemērojot 39. panta 2. punktu.

26. pants

(1) Adopcija tiek atzīta, atzīstot

- a) vecāku un bērnu tiesiskās attiecības starp bērnu un viņa vai viņas adoptētājiem;
- b) adoptētāju atbildību par bērnu;
- c) agrāk pastāvošo tiesisko attiecību izbeigšanu starp bērnu un viņa vai viņas māti un tēvu, ja tādas ir adopcijas sekas līgumslēdzējā valstī, kurā tā veikta.

(2) Gadījumā, ja adopcija izbeidz agrāk pastāvošās vecāku un bērnu tiesiskās attiecības, saņēmējvalstī un jebkurā citā adopciju atzīstošā līgumslēdzējā valstī bērna tiesības katrā no šīm valstīm ir līdzvērtīgas tām, kas izriet no adopcijas, kurai ir šādas sekas.

(3) Šā panta iepriekšējie punkti neierobežo neviena bērnam labvēlīgāka noteikuma piemērošanu, kas ir spēkā adopciju atzīstošā līgumslēdzējā valstī.

27. pants

(1) Ja izcelsmes valstī veiktā adopcija neizbeidz agrāk pastāvējušās vecāku un bērnu tiesiskās attiecības, saņēmējvalstī, kas atzīst adopciju saskaņā ar šo konvenciju, to var pārveidot adopcijā ar šādām sekām, ja

- a) to pieļauj saņēmējvalsts tiesību akti;
- b) attiecīgajai adopcijai ir vai tiek dotas 4. panta c) un d) apakšpunktā minētās piekrišanas.

(2) Lēmumam par adopcijas pārveidošanu piemēro 23. pantu.

VI nodaļa. Vispārīgi noteikumi

28. pants

Šī konvencija neietekmē nevienu izcelsmes valsts tiesību aktu, kurā noteikts, ka attiecīgajā valstī pastāvīgi dzīvojoša bērna adoptēšana ir veicama šajā valstī, vai kurš aizliedz bērna iekārtošanu saņēmējvalstī vai pārvešanu uz to pirms adopcijas.

29. pants

Nav pieļaujama saskare starp iespējamajiem adoptētājiem un bērna vecākiem vai jebkuru citu personu, kuras aprūpē bērns atrodas, kamēr nav izpildītas 4. panta a), b) un c) apakšpunktā un 5. panta a) apakšpunktā noteiktās prasības, ja vien adopcija netiek veikta ģimenē vai saskare neatbilst izcelsmes valsts kompetentās iestādes izvirzītajiem nosacījumiem.

30. pants

(1) Līgumslēdzēja valsts kompetentās iestādes nodrošina, ka tiek saglabātas to rīcībā esošās ziņas par bērna izcelsmi, jo īpaši ziņas par viņa vai viņas vecāku identitāti, kā arī medicīniskā vēsture.

(2) Tās nodrošina bērnam vai viņa vai viņas pārstāvim pieeju šādām ziņām atbilstošā uzraudzībā, ciktāl to atļauj attiecīgās valsts tiesību akti.

31. pants

Neierobežojot 30. panta noteikumus, saskaņā ar šo konvenciju ievāktās un nosūtītās ziņas par personu, jo īpaši 15. un 16. pantā minētās ziņas, izmanto vienīgi tiem mērķiem, kuriem tās ir ievāktas vai nosūtītas.

32. pants

(1) Neviens nedrīkst gūt nepamatotu finansiālu vai citu labumu no darbībām, kas saistītas ar starpvalstu adopciju.

(2) Var uzlikt vai apmaksāt tikai izmaksas un izdevumus, to skaitā saprātīgus honorārus par adopcijā iesaistīto personu sniegtajiem profesionālajiem pakalpojumiem.

(3) Adopcijā iesaistīto institūciju direktoru, administratoru un darbinieku saņemtā atlīdzība par sniegtajiem pakalpojumiem nedrīkst būt nepamatoti augsta.

33. pants

Kompetenta iestāde, kas konstatē jebkura šīs konvencijas noteikuma neievērošanu vai pamatodus draudus, ka tas netiks ievērots, par to nekavējoties ziņo savas valsts centrālajai iestādei. Šai centrālajai iestādei ir pienākums nodrošināt atbilstošu pasākumu veikšanu.

34. pants

Ja to pieprasa dokumenta galamērķa valsts kompetentā iestāde, jānodrošina tulkojums, kura atbilstība oriģinālam ir apliecināta. Ja vien netiek noteikts citādi, šāda tulkojuma izmaksas sedz iespējamie adoptētāji.

35. pants

Adopcijas procesā līgumslēdzēju valstu kompetentās iestādes rīkojas ātri.

36. pants

Attiecībā uz valsti, kurā adopcijai atšķirīgās teritoriālajās vienībās piemēro divas vai vairākas tiesību sistēmas, jebkuru norādi

a) uz pastāvīgo dzīvesvietu minētajā valstī uzskata par norādi uz dzīvesvietu šīs valsts teritoriālajā vienībā;

b) uz minētās valsts tiesībām uzskata par norādi uz attiecīgajā teritoriālajā vienībā spēkā esošajām tiesībām;

c) uz minētās valsts kompetentajām iestādēm vai valsts varas iestādēm uzskata par norādi uz iestādēm, kuras ir tiesīgas darboties attiecīgajā teritoriālajā vienībā;

d) uz attiecīgās valsts oficiāli atzītajām institūcijām uzskata par norādi uz attiecīgajā teritoriālajā vienībā oficiāli atzītajām institūcijām.

37. pants

Attiecībā uz valsti, kurā adopciju reglamentē divas vai vairākas tiesību sistēmas, ko piemēro attiecībā uz atšķirīgām personu kategorijām, jebkuru norādi uz attiecīgās valsts tiesību aktiem uzskata par norādi uz tiesību sistēmu, ko nosaka šīs valsts tiesību akti.

38. pants

Valstij, kurā dažādām teritoriālajām vienībām ir savas tiesību normas attiecībā uz adopciju, nav jāpiemēro šī konvencija gadījumos, kad tas nav jādara valstij ar unitāru tiesību sistēmu.

39. pants

(1) Šī konvencija neietekmē nevienu starptautisku dokumentu, kura dalībnieces ir līgumslēdzējas valstis un kurš ietver noteikumus par šajā konvencijā reglamentētajiem jautājumiem, ja vien citādi nav noteikušas valstis, kas ir šāda dokumenta dalībnieces.

(2) Jebkura līgumslēdzēja valsts var noslēgt nolīgumus ar vienu vai vairākām citām līgumslēdzējām valstīm nolūkā uzlabot šīs konvencijas piemērošanu to savstarpējās attiecībās. Attiecīgajos nolīgumos drīkst atkāpties tikai no 14. līdz 16. un 18. līdz 21. panta noteikumiem. Valstis, kas noslēgušas šādu nolīgumu, nosūta tā kopiju šīs konvencijas depozitārijam.

40. pants

Šai konvencijai nav pieļaujamas nekādas atrunas.

41. pants

Šo konvenciju piemēro visos gadījumos, kad 14. pantā paredzētais pieteikums ir saņemts pēc šīs konvencijas stāšanās spēkā saņēmējvalstī un izcelsmes valstī.

42. pants

Lai pārbaudītu šīs konvencijas praktisko darbību, Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences ģenerālsekretārs ik pēc noteikta laika posma sasauca īpašu komisiju.

VII nodaļa. Nobeiguma noteikumi

43. pants

(1) Šī konvencija ir atvērta parakstīšanai valstīm, kuras bija Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences dalībnieces tās septiņpadsmitās sesijas laikā, un citām valstīm, kuras piedalījās minētajā sesijā.

(2) To ratificē, pieņem vai apstiprina un ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumentus deponē Nīderlandes Karalistes Ārlietu ministrijā, kas ir šīs konvencijas depozitārijs.

44. pants

(1) Pēc tam, kad šī konvencija ir stājusies spēkā saskaņā ar 46. panta 1. punktu, tai var pievienoties jebkura cita valsts.

(2) Pievienošanās dokumentu nodod glabāšanā depozitārijam.

(3) Šāda pievienošanās ir spēkā tikai attiecībās starp valsti, kas pievienojas, un tām līgumslēdzējām valstīm, kuras sešu mēnešu laikā pēc 48. panta b) apakšpunktā minētā paziņojuma saņemšanas nav cēlušas iebildumus pret tās pievienošanos. Šādus iebildumus valstis var celt arī laikā, kad tās ratificē, pieņem vai apstiprina šo konvenciju pēc pievienošanās. Par jebkuru šādu iebildumu paziņo depozitārijam.

45. pants

(1) Ja kādai valstij ir divas vai vairākas teritoriālas vienības, kurās tiek piemērotas dažādas tiesību sistēmas attiecībā uz šajā konvencijā aplūkotajiem jautājumiem, tad šī valsts parakstīšanas, ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās brīdī var paziņot, ka šī konvencija tiek attiecināta uz visām tās teritoriālajām vienībām vai tikai uz vienu vai vairākām no tām, un var mainīt savu paziņojumu, iesniedzot citu paziņojumu jebkurā laikā.

(2) Par jebkuru šādu paziņojumu informē depozitāriju, un tajā skaidri norāda tās teritoriālās vienības, kurās piemēro šo konvenciju.

(3) Ja valsts nesniedz paziņojumu saskaņā ar šo pantu, šī konvencija tiek attiecināta uz visām attiecīgās valsts teritoriālajām vienībām.

46. pants

(1) Šī konvencija stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko trīs mēnešu termiņam pēc trešā ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumenta deponēšanas, kā noteikts 43. pantā.

(2) Turpmāk šī konvencija stājas spēkā

a) attiecībā uz katru valsti, kura to ratificē, pieņem vai apstiprina vēlāk, vai tai pievienojas, tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko trīs mēnešu termiņam pēc tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumenta deponēšanas;

b) attiecībā uz teritoriālo vienību, uz kuru šī konvencija ir paplašināti attiecināta saskaņā ar 45. pantu, tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko trīs mēnešu termiņam pēc minētajā pantā paredzētā paziņojuma dienas.

47. pants

(1) Šīs konvencijas dalībvalsts var to denonsēt, iesniedzot depozitārijam rakstisku paziņojumu.

(2) Denonsācija stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kas seko divpadsmit mēnešu termiņam pēc datuma, kurā depozitārijs ir saņēmis paziņojumu. Ja paziņojumā ir norādīts ilgāks laika posms, pēc kura denonsācija stājas spēkā, tā stājas spēkā pēc tam, kad pagājis šis ilgākais laika posms, kas sākas no brīža, kad depozitārijs ir saņēmis paziņojumu.

48. pants

Depozitārijs tām valstīm, kas ir Hāgas Starptautisko privāttiesību konferences dalībvalstis, citām valstīm, kas piedalījās septiņpadsmitajā sesijā, un valstīm, kas ir pievienojušās saskaņā ar 44. pantu, paziņo

a) par 43. pantā minēto parakstīšanu, ratifikāciju, pieņemšanu un apstiprināšanu;

b) par 44. pantā minēto pievienošanos un iebildumiem pret pievienošanos;

c) dienu, kurā šī konvencija stājas spēkā saskaņā ar 46. pantu;

d) par 22., 23., 25. un 45. pantā minētajiem paziņojumiem un nozīmējumiem;

e) par 39. pantā minētajiem nolīgumiem;

f) par 47. pantā minētajām denonsācijām.

To apliecinot, attiecīgi pilnvarotie ir parakstījuši šo konvenciju

Hāgā, 1993.gada 29.maijā, angļu un franču valodā, abiem tekstiem esot vienādi autentiskiem, vienā eksemplārā, kurš ir deponējams Nīderlandes Karalistes valdības arhīvos un kura apliecināta kopija pa diplomātiskiem kanāliem tiek nosūtīta katrai no valstīm, kas ir pārstāvētas Hāgas Starptautisko privāttiesību konferencē tās septiņpadsmitās sesijas dienā, un katrai no pārējām valstīm, kas piedalījās attiecīgajā sesijā.